

»Ja se, den sidste Værdighed opnaaes nu ikke uden visse forudgaaende Formaliteter. — Skal vi ikke sætte os?»

Han var standset foran en lille silkebetrukken Sofa og gjorde med Haanden en indbydende Bevægelse ned imod den.

»Eller er De bange for at faa Deres Kjole krøllet, inden Selskabet er kommet?» tilføjede han, da hun tøvede med at efterkomme Indbydelsen.

Hun forvirrede ham igen ved at skotte op til ham, som om hun anede en skjult Mening i hans Bemærkning. Uden at svare bredte hun sin Kjole ud til Siden og tog Plads i det ene Sofahjørne.

Nu var det iøvrig netop Pers Hensigt at benytte Lejligheden til at forsøge at fravriste hende en Forklaring paa hendes Adfærd hin Dag ved Afrejsen fra Rom. Han havde nok Lyst til at faa at vide, om hun virkelig havde ment noget med sit Haandtryk dengang, og hvorledes det forholdt sig med den Blomst, der fra hendes Buket var dalet ned for hans Fødder i det Øjeblik, da Toget kørte.

»Kan De egentlig forstaa,« sagde han, efter at han med en vis Nærgaaenhed havde taget Plads ved Siden af hende, »kan De rigtig begribe, at det ikke er mere end otte Dage, siden vi skiltes i Rom?»

»Aa jo — hvorfor ikke?»

»Har De ikke en Fornemmelse af, at der er